

Едвамъ пристѣпва то насамъ;
Окови сѣкашъ влачи на крака.
Не е ли тазъ мома изпита
Добрата моя Маргарита?

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Тя лошо носи, остави я!
Бездушна сѣнка е, магия.
Кждѣ те срѣщне тя, не е добръ:
Щомъ втрени погледъ — и кръвѣта ти спре,
Оставашъ като вкамененъ.
Нали си слушалъ за Медуза всѣки день!

ФАУСТЪ.

Да, да! това сж на мъртвецъ очитѣ,
Тѣхъ нѣжно ги ржка ми не склопѣ;
Това на Гретхенъ сж гърдитѣ,
Това снагата, мене що опи.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Това е то магия! Ти глупакъ!
И всѣки я за своята зима пакъ!

ФАУСТЪ.

Какво блаженство! О, каква е мжка!
Отъ тоя погледъ нѣма вечъ разлжка.
На хубавата шия странно какъ личи
Една червена лента само ошъ,
Не по-широка отъ гърба на нѣкой ножъ!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Да, виждатъ я и моитѣ очи.
По нѣвга и глава си тя подъ мишца носи —
Нали Персей ѝ я прѣкоси. —
Ти все ще си намѣришъ нѣкой блѣнъ!
Ела по тоя хълмъ засмѣнъ.